

и малко гладъ. А тука... охо, тука е било за поменъ и приказване: космитъ да ти настръхнатъ!

— Страшно, Стояне, — думамъ. По-добре бѣше, хичъ да не минаваме презъ тоя градъ.

Стоянъ протегна вратъ:

— Че защо, бе? — викна. — Пъкъ азъ още еднажъ идвамъ чакъ отъ Варна до тука пешъ, само

Алея въ Аязмото.

за да видя пакъ съ очитъ си, какво куче е турчинътъ.

Не, тоя Стоянъ ще мушка нѣкога турцитъ, само да видите... А не бива! Не е добро това. Никакъ не е добре: сърдцето ми го казва! Какво сж криви турскитъ деца за звѣрствата на турскитъ бащи?

